

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๒๕/๒๕๖๘

เรื่องพิจารณาที่ ๒๐/๒๕๖๘

วันที่ ๘ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘

ระหว่าง { ศาลปกครองสูงสุด

ผู้ร้อง

ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๐ เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่ มีการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร โดยฝ่าฝืนกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง” ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ความเห็น

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ร้องส่งความเห็นที่คู่ความโต้แย้งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง กรณีนายสมชาย สิงห์โต ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวกรวม ๓ คน ยื่นฟ้องนายกองค์การบริหารส่วนตำบลลิ้นช้าง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และบริษัท ซีอาร์ซี พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อศาลปกครองกลาง ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๕๐/๒๕๖๐ ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างบนโฉนดที่ดิน เลขที่ ๑๒๐๓๘ เลขที่ดิน ๖ (เลขที่ดินเดิม ๑๕๕) ตำบลลิ้นช้าง อำเภอเมืองสระบุรี จังหวัดสระบุรี เดิมที่ดินแปลงนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของนายอุดม ลิ้มสุวรรณ แบ่งขายจากโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๖๖ รวม ๔๑ แปลง และในการแบ่งแยกโฉนดที่ดิน ดังกล่าว มีการนำที่ดินแปลงโฉนดเลขที่ ๒๕ (๖๑) ทำเป็นถนนภายในที่ดินจัดสรรเพื่อใช้ประโยชน์ร่วมกัน ของเจ้าของที่ดินทั้ง ๔๑ แปลง ผู้ฟ้องคดีทั้งสามและบริวารใช้ถนนดังกล่าวเป็นทางสัญจรเข้าออก สู่ทางสาธารณประโยชน์ โดยสงบ เปิดเผยมาตลอดระยะเวลา ๒๕ ปี ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่า เป็นเจ้าของที่ดินทั้ง ๔๑ แปลง และที่ดินแปลงอื่นโดยรอบ รวม ๖๘ แปลง ยื่นขออนุญาตก่อสร้างอาคาร

พาณิชย์กรรมขนาดใหญ่ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และได้รับใบอนุญาตเลขที่ ๐๕๒/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ โดยรวมเอาที่ดินของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นส่วนหนึ่งของโครงการและสร้างอาคารทับทางสัญจรตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๕ (๖๑) เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ร้องเรียน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงแก้ไขแบบการก่อสร้างโดยเว้นบ้านของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ แต่ยังคงก่อสร้างอาคารปิดล้อมและทับทางสัญจรสร้างความลำบากในการสัญจร บดบังทัศนียภาพ ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญและทำลายสภาพแวดล้อม ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๖ ร้องเรียนขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้ไขปัญหา และตรวจสอบว่า การออกใบอนุญาตถูกต้องหรือไม่ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือที่ สป ๗๑๕๐๑/๗๖๖ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๖ แจ้งผลการตรวจสอบข้อร้องเรียนให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ทราบว่า ที่ดินแปลงดังกล่าวเจ้าของที่ดินเดิมได้แบ่งแยกก่อนมีประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๖ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๑๕ จึงไม่เป็นที่ดินจัดสรรที่อยู่ในบังคับตามพระราชบัญญัติจัดสรรที่ดิน พ.ศ. ๒๕๔๓ และไม่ปรากฏว่าเจ้าของเดิมจดทะเบียนยกถนนในหมู่บ้านเป็นทางสาธารณะหรือให้ตกเป็นภาระจำยอม การออกใบอนุญาตก่อสร้างชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถมีคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ผู้ฟ้องคดีทั้งสามจึงขอให้ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาเพิกถอนใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร เลขที่ ๐๕๒/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เป็นต้นไป และใบอนุญาตตัดแปลงอาคารเลขที่ ๐๓๓/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป และขอให้มีคำพิพากษาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร โดยไม่ดำเนินการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รื้อถอนอาคารพิพาท ศาลปกครองกลางวินิจฉัยว่าอาคารของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก่อสร้างโดยฝ่าฝืนกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมจังหวัดสระบุรี พ.ศ. ๒๕๕๔ และขัดต่อกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรที่ดินอันเป็นการก่อสร้างอาคารฝ่าฝืนกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๐ เป็นกรณีไม่อาจไม่แก้ไขให้ถูกต้องได้ ศาลปกครองกลางจึงพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รื้อถอนอาคารภายในเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวันตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๒ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้ดำเนินการตามคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการจัดให้มีการรื้อถอนอาคารตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒) ผู้ฟ้องคดีทั้งสาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองกลางต่อผู้ร้อง ระหว่างการพิจารณาคดีของผู้ร้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โต้แย้งว่าพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๐ เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร โดยฝ่าฝืนกฎหมายที่เกี่ยวข้อง” เป็นบทบัญญัติที่ไม่ชัดเจนแน่นอน ส่งผลให้ผู้ที่ถูกอยู่ภายใต้บังคับไม่อาจทราบถึงสิทธิหน้าที่ของตนและไม่สามารถปฏิบัติ

ให้ถูกต้องตามกฎหมาย เป็นการเปิดช่องให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นใช้ดุลพินิจตีความกฎหมายโดยไม่มีขอบเขตที่ชัดเจน กระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนจากการใช้อำนาจตามอำเภอใจของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ทั้งยังเป็นบทบัญญัติที่เป็นองค์ประกอบของความผิดอาญาอาจส่งผลให้ผู้ฝ่าฝืนต้องรับโทษทางอาญา ดังนั้นพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๐ เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีการก่อสร้างตัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร โดยฝ่าฝืนกฎหมายที่เกี่ยวข้อง” จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๕๐ (๓) ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๖๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำร้องในประเด็นที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๐ ดังกล่าว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๕๓ เนื่องจากทำให้ผู้อยู่ได้บังคับของมาตรานี้ไม่สามารถกำหนดพฤติกรรมของตนเพื่อให้แน่ใจได้ว่าเสรีภาพในเคหสถานของตนจะไม่ถูกพรากไป เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นรื้อถอนอาคารได้เองโดยไม่ผ่านการพิจารณาของศาล ทำให้รัฐสามารถใช้อำนาจอย่างไม่มีขอบเขตแน่นอน นอกจากนี้ การบัญญัติคำว่า “ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแก่พฤติการณ์” เป็นข้อยกเว้นให้ผู้เป็นเจ้าของอาคารไม่อาจเรียกร้องค่าเสียหายจากการรื้อถอนอาคารโดยเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งมีลักษณะเป็นการใช้อำนาจให้ได้ไปซึ่งทรัพย์สินเสมือนการเวนคืน จึงเป็นการบัญญัติกฎหมายไม่ชัดเจน ทำให้ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพ ไม่ได้รับการเยียวยาหรือช่วยเหลือจากรัฐ อีกทั้งการกำหนดระยะเวลาให้เรียกเอาเงินหรือทรัพย์สินคืนจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่มีการรื้อถอน เป็นบทบัญญัติที่ยึดถือเพียงความสะดวกของรัฐฝ่ายเดียว เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่คำนึงถึงสิทธิของเจ้าของอาคาร ขัดต่อหลักนิติธรรมกระทบต่อเสรีภาพในเคหสถานและสิทธิในทรัพย์สินของบุคคล พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสี่ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๓๓ วรรคสอง และมาตรา ๓๗ วรรคสาม และพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓ วรรคสาม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง

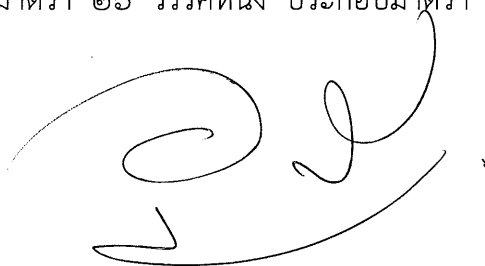
ศาลรัฐธรรมนูญไม่รับวินิจฉัยกรณีรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ (๓) เพราะเป็นบทบัญญัติในหมวด ๔ หน้าหนึ่งของปวงชนชาวไทย กำหนดให้ปวงชนชาวไทยมีหน้าที่รับผิดชอบต่อประเทศชาติและสังคมส่วนรวม เพื่อให้เกิดความร่วมมือร่วมใจในการพัฒนาประเทศ มิใช่เป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลโดยตรง จึงไม่มีกรณีที่พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๐ จะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ (๓) ได้ ส่วนคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำร้องของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสี่ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง

ประกอบมาตรา ๓๓ วรรคสอง และมาตรา ๓๗ วรรคสาม และพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓ วรรคสาม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้ยื่นคำร้องต่อศาลปกครองสูงสุดเพื่อให้ส่งคำร้องมายังศาลรัฐธรรมนูญให้พิจารณาวินิจฉัยด้วย จึงไม่รับวินิจฉัย

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลไม่ต้องรับโทษอาญา เว้นแต่ได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักกว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดมิได้” และมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิในทรัพย์สินและการสืบมรดก” ส่วนพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๐ ที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารโดยฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการดังนี้ ...” นั้น เป็นบทบัญญัติที่แก้ไขปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยสาธารณะ ป้องกันความเสียหายอันอาจเกิดขึ้นจากอาคารที่ไม่ได้มาตรฐาน และสร้างสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมต่อการใช้ชีวิตของประชาชน ให้เหมาะสมกับสถานะทางเศรษฐกิจ ลักษณะของการทำความผิดให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงมีความจำเป็นที่รัฐต้องเข้ามาควบคุมการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร ให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กฎหมายกำหนด การที่พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๐ บัญญัติถ้อยคำว่า “หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง” เป็นการให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถนำกฎหมายทุกฉบับที่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมอาคาร มาพิจารณาและบังคับให้เป็นไปตามกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ขออนุญาตได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการพิจารณาที่ถูกต้องครบถ้วน โดยเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหน้าที่ต้องแจ้งกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการขออนุญาตแก่ผู้ขออนุญาตทราบตามที่พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๓ ทวิ บัญญัติว่า “เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนซึ่งจะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ (๑) ให้ส่วนราชการและหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายอื่นแจ้งข้อห้าม ข้อจำกัด หรือข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้องกับการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร หรือการดำเนินการอย่างอื่นตามพระราชบัญญัตินี้ให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องทราบเพื่อดำเนินการตาม (๒) (๒) ให้ราชการส่วนท้องถิ่นจัดให้มีเอกสารเผยแพร่หลักเกณฑ์ วิธีการ

และเงื่อนไขในการขออนุญาตและการอนุญาตดำเนินการต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ ตลอดจนข้อมูลที่ได้รับแจ้งตาม (๑) ไว้จำหน่ายหรือให้แก่ประชาชนซึ่งจะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ...” นอกจากนี้ หากผู้ขออนุญาตไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์แล้ว และยังไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ก็สามารถเสนอคดีต่อศาลได้ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง วรรคสาม และวรรคสี่ โดยผู้ขอใบอนุญาตหรือผู้ได้รับใบอนุญาตไม่รู้ถือนอาคารตามคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีความผิดตามมาตรา ๖๖ ทวิ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “ผู้ใดมิได้รื้อถอนอาคารตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ โดยมีได้อยู่ในระหว่างการอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” และวรรคสอง บัญญัติว่า “นอกจากต้องระวางโทษตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ฝ่าฝืนยังต้องระวางโทษปรับอีกวันละไม่เกินสามหมื่นบาทจนกว่าจะได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น” ซึ่งเป็นกรณีที่กฎหมายให้ผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้รับการพิจารณาผ่านคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จนถึงศาลยุติธรรม จึงมิใช่กรณีที่ขาดความชัดเจนแน่นอนขององค์ประกอบความผิดทางอาญา ดังนั้น พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๐ จึงไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล ที่มีได้รับเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพไว้เนื่องจากเป็นกฎหมายที่มีผลบังคับใช้มาตั้งแต่ก่อนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มีผลบังคับใช้ ไม่กระทบต่อสิทธิในทรัพย์สินของบุคคล และไม่ขัดต่อหลักบุคคลไม่ต้องรับโทษอาญา เว้นแต่ได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักกว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง

จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๐ เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร โดยฝ่าฝืนกฎหมายที่เกี่ยวข้อง” ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ